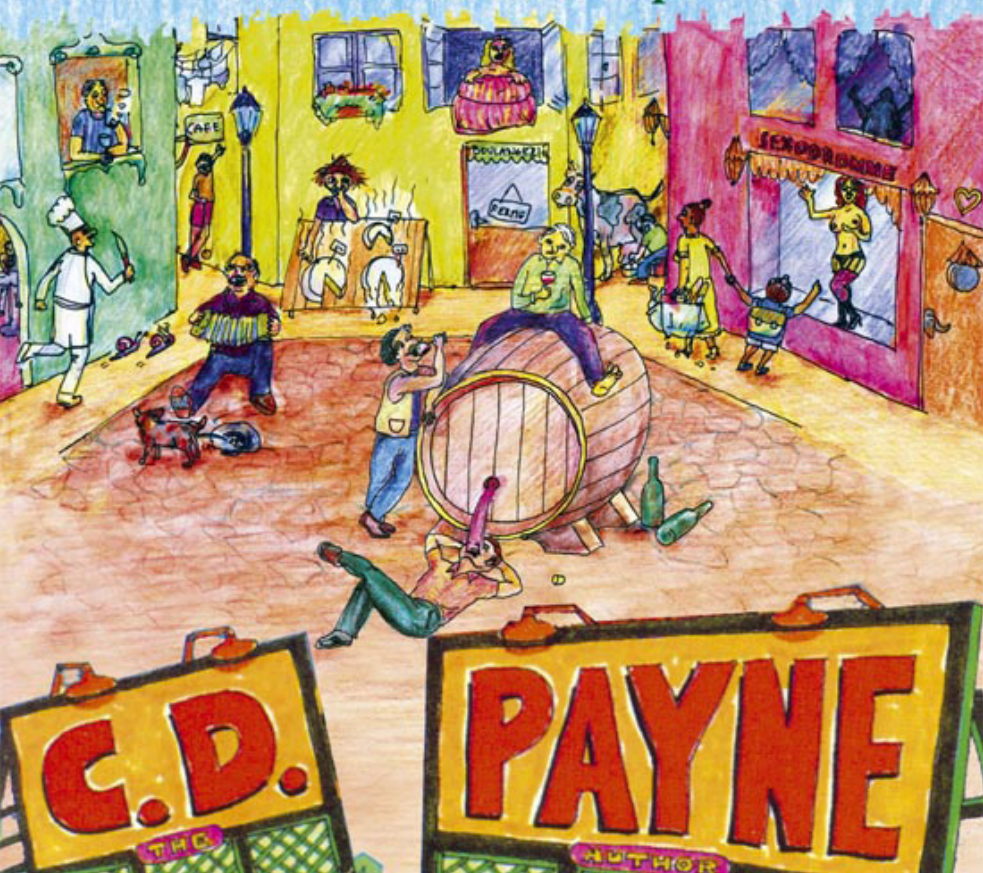

MLÁDÍ HÁJZLU

MLADÍK POD PANTOFLEM

Deník Nicka Twispa

C.D.

THE

PAYNE

AUTHOR

C. D. PAYNE

MLÁDÍ

V HAJZLU

DALŠÍ POKRAČOVÁNÍ
DENÍKU NICKA TWISPA

KNIHA PÁTÁ

BRNO / 2009

5

**MLADÍK
POD PANTOFLEM**

© C. D. Payne, 2005

Translation © Tamara Váňová, 2005

Cover Illustration © Jiří Mičkal, 2005

© Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2005, 2009

ISBN 80-7217-382-0

▼ KVĚTEN

ÚTERÝ, 11. KVĚTNA

Sem ženatej!
Sem na útěku!
Sem za mořem!

Momentálně si to pádím přes Belgii s falešným pasem v kapse, objemnými svazkami stodolarových bankovek poschovávaněma různě po těle. Vedle mě se pohodlně uvelebila žena, která (ne zrovna nej-toužebněji) očekává mé dítě. Sheeni si s naprostou samozřejmostí zabrala místo u okna našeho extranóbl autobusu, ačkoli se nezdá, že by ji belgická krajina příliš fascinovala. Ani se jí nedivím. Pokud sem zatím stihl zaregistrovat, Evropa jako by z oka vypadla americkému Středozápadu s úzkostlivě dodržovanými zákonama proti odhazování odpadků a agresivními prodáváči zahraničních aut. Všichni tu řídí jak šílen- ci včetně naší podsaditý řidičky. Kdybych nebyl hrůzou bez sebe, asi bych prožíval šílenej běs.

Moc mi to nemyslí, ale počítám, že sem vzhůru skoro čtyřicet hodin. Od té doby, co sme opustili Yazoo City v Mississippi, blahoslaveném to místě slavnostního vyhlášení právoplatně uzavřeného sňatku mezi snoubenci Sheeni Saundersovou a Rickem Hunterem, sem ani oka nezamhouřil. Chytli sme autobus do Atlanty a pak naskočili na letadlo do Bruselu. Neletěli sme přímo do Paříže v obavě, že by Sheenin taťka zalarmoval francouzský úřady. Moje mazaná ženuška soudí, že na hraničním přechodu z Belgie budou francouzští celníci méně ostražití.

Kéž by měla pravdu! Na belgický celnici sem se šíleně bál, ale Sheeni rozpálila svůj šarm na maximum a mě si nikdo ani nevšim. Díkybohu, na žádný prohledávání zavazadel ani prohlídku intimních tělesných dutin nedošlo. Zatím sem nenarazil ani na žádnou jazykovou bariéru, protože Belgičani sou v angličtině jako doma. Ani se jim nedivím, dyť ty své řeči (vlámštině? marťanštině?) ani nemůžou rozumět.

Kručí mi v břiše. Od včerejška sem nejed nic než ten žvanec v letadle. Nevzpomínám si, kdy sem se naposledy vyprázdnil. Jak to tak pozoruju, asi fakt nejsem stvořenej pro cestování. Zato Sheeni jen kve-te. V letadle se stočila do klubíčka, složila nohy pod sebe a s prťavým polštářkem pod hlavou spala, jako by byla ve své vlastní panenský posteli. Nechápu, jak to dělá. Po deseti minutách v týhle pozici bych zůstal nadosmrti zmrzačenej. Po dvaceti minutách by se přidala gangréna. K mému zdravotnímu stavu nepřispívají ani dva tmavovlasí Belgiči za náma, co vypalují zobák jednu od druhý. Nechápu, že je v tak stísněným prostoru dovoleno kouřit. Jen si zkuste v kalifornském autobusu zapálit. Do dvou vteřin letíte z okna jak namydlenej blesk. Všim sem si, že jeden z nich má na ruce hodinky Bradavičnice. Jen doufám, že je to náš taiwanskej originál a ne nějakej levnej čínskej šunt.

Podle ukazatele je to k francouzským hranicím už jen 10 kiláků. Můj další zápis, milý deníčku, bude možná z vězeňský cely ve Francii.

20:50 Sme v Paříži! Sem příliš utahanej na to, abych se dvakrát rozepisoval. Moje maličkost vzbudila značnej rozruch mezi francouzskýma celníkama. Byl sem podělanej strachy (škoda že ne doslova), ale ulevilo se mi, když sem pochopil, že středem jejich zájmu je moje chirurgicky upravená belmondovská vizáž. Moje okouzlující manželka obratně odrazila záplavu francouzskejch otázek. Bůh ví, co jim navykládala. Jeden z nich chtěl dokonce můj autogram pro tetičku (zřejmě velkou fanyнку Jeana-Paula Belmonda). Naštěstí sem se nezapomněl podepsat jako Rick S. Hunter, což je můj nejnovější pseudonym (ne že bych jich už neměl celou řadu). V obou našich pasech teď září oficiální celostránkové hologram, na kterým je napsáno, že vízum je platný na tři měsíce pro jeden vstup do země. Sheeni je tu úplně legálně, já napůl: vízum je pravý, akorát pas je falešnej.

Z našeho pařížského taxikáře se vyklubal ještě větší pirát silnic, než byla ta belgická autobusačka. Paříž je zatím jen rozmazaná šmouha světel podbarvená troubícíma klaksonama a skřípěním pneumatik. Konečně sme dorazili do polorozpadlého dvouhvězdičkového hotelu, který Sheeni, nechápu, jak se jí to povedlo, objednala z telefonní budky v Yazoo City. Podlízavej recepční, další Belmondův fanoušek, žádný problémy nedělal.

Konečně sem teda oficiálně na líbáčkách v Paříži!

To mi připomíná, že nesmím zapomenout sehnat měnič napětí pro laptop. Tahle pitomá země má naprosto ujetý zásuvky.

Roztoužená manželka chce jít na obhlídku města. Tak to ani náhodou. My půjdeme pěkně do hajan.

STŘEDA, 12. KVĚTNA

Prvních pětáctýřicet minut dnešního rána sem strávil zalezlej v naší mrňavý, nevětraný koupelně. Na první pohled je jasný, že svůj život začala před mnoha staletími jako kumbál. Od té doby se v ní moc nezměnilo, až na to, že přibyla plechová vana ve tvaru rakve, miniaturní umývadlo a podivnej francouzskéj záchod.

Když sem se z jejích útrob vynořil, šlo se mi mnohem lehčeji. Moje Láska seděla na parapetu a pozorovala cvrkot venku. Pokrčila svůj nosík: „Cos tam dělal tak dlouho?“

„Balil speciální dárek pro francouzskéj národ. A jak sme na tom s počasím?“

„Nádhera. Nemůžu uvěřit, že jsem opravdu v Paříži.“

Posadil sem se na rozházenou postel, abych si obul boty. „A uvědomuješ si, že kdyby nebylo mě, miláčku, tak bys teď zápasila s příkladama z algebry v jakýmsi zapadlým Ukiahu?“

„Hm, a kdyby nebylo tebe, Nicku Twispe, tak by se mi zrovna teď nechtělo zvracet.“

„Hele, vždyť tys byla ten frajer, kdo řek, že se na kondom vykašlem.“

„Kéž bych tak skutečně byla *frajer*, Nickie. Ti zažívají pocity na zvracení, jen když vypisují šek na výživné. Teprve teď mi dochází, jak je celý proces lidského rozmnožování vůči ženám nefér.“

Co na to říct. Má samozřejmě pravdu. Jak už to kdesi nesmrtelně vyjádřila Barbra Streisandová, porod je jako protlačit piano světlíkem. Nám chlapům (alespoň většině) se naštěstí podařilo týhle překerní situaci vyhnout.

Přešel sem k ní, políbil ji a vyhlédl z okna. Za ním spousta nefalšovaně starobylejch kamennejch budov a v dáli se leskla jakási voda.

„Co je to tam za vodu?“ zeptal sem se.

„To je Seina, ty trdlo. A támhle jsou věžičky Notre-Damu.“

„A mají tady taky fotbalový mužstvo?“

„Mě fakt klepne. Nickie, ty jsi tak neuvěřitelně omezený.“

„Říkej mi Ricku. Hele, deme se najíst.“

19:25 Sem grogy. Museli sme nachodit aspoň tisíc kilometrů. Bůhví kolik je teď vlastně v Americe hodin. V hlavě mi hučí a oči mě pálí, jako by si do nich francouzští intelektuálové típali cigarety. Sheeni má, jako vždy, spoustu energie. Člověk by si myslel, že ji ten mrňous trochu zpomalí. Můj názor na chození po památkách je tento. Když už si člověk přečetl všechny ty průvodce, proč se ještě vláčet až na místo? Dyt' už přece k čertu víte předem, co tam na vás čeká. Moje dokonalá twispovská logika však Sheeni jako obvykle nepřesvědčila. Šprtá všechno o Městě světla ode dne jeho založení. Zná každou významnou památku a její historii až do roku 508 př. n. l. Každou z nich má v úmyslu DŮKLADNĚ si prohlédnout. Nohy mě bolí až za krkem. Pokud si je nechci zmrzačit, musím si urychleně sehnat pohodlnější boty.

První zastávka po snídani byl hotelovej prodejní pult, kde sem zakoupil transformátor napětí a mohutný sluneční brýle. Zdá se, že Jean-Paul Belmondo je v Evropě mnohem známější než v Ukiahu. Než sem dožvýkal zadarmo nabízenej croissant v zavlhlý hotelový jídelně, zastavili se u našeho stolu dva filmoví nadšenci. Oba mluvili německy, takže sem se moh akorát tak přiblíble usmívat a pokyvovat hlavou, zatímco oni nadšeně povídali něco, co mi znělo jako nesrozumitelný chrochtání. Sheeni je ostentativně ignorovala, neboť si rychle osvojila typicky francouzský pohrdání německou kulturou.

Při procházce bulváry sem si za tmavými brýlemi připadal jako fakt slavná osobnost, ale v potemnělých historických interiérech sem klopyl jak zrakově postižený. V Louvru spousta veleděl, včetně Mony

Lisy. Musím uznat, že vypadala o něco propracovaněji než na těch omalovánkách, který se můj kamarád Levák snažil ve čtvrtý třídě pokrýt barvama podle čísel. Značně trpím, že sem vyrost tak rychle: Sheeni má do francouzských muzeí vstup zdarma, kdežto ještě o něco mladší Rick S. Hunter, kterej má v pasu uvedenej věk 18 let, musí vystat dlouhý fronty, aby moh zaplatit předraženej dospěláckej lupon.

Celkově považuju Louvre za pastvu pro oči, ale ta pitomá skleněná pyramida na dvoře by měla zmizet. Když se do ní opře slunko, je v ní přfšernej pařák. Teď už vím, jak se asi cejtili ti mravenci, když sem se je, ještě coby dítě, snažil trochu upéct pod lupou. K demolici bych taky navrhoval Pompidou Centre. Z restaurace, kde sme si venku objednali něco k jídlu, na něj byl otřesnej pohled.

Sheeni tvrdí, že Paříž je ten nejvelkolepější výtvor lidské rasy: „klenot planety Země“. Docela bych tomu věřil, ale nechápu, proč se za poslední půlstoletí zástupy stavitelů tak vehementně snaží, aby ji zošklivili. Osobně si myslím, že by se ti arogantní architekti měli pověsit za palce, a bylo by dobré pořádně jim natlouct těmi jejich výtvory. I Sheeni musela uznat, že ty monstrózní výškáče rýsující se v dálce kazí celkový dojem.

V romantické Paříži sem už dvacet čtyři hodin a ještě ani jednou sem si nešvihl. Párkrát sem se pokusil svý kouzelný novomanželce učinit nestoudné návrhy, ale ona trvá na tom, že nejdřív si musíme dát večerní šálek *café au lait*. Utrácíme tuny eur. Musím někde zjistit, jak je to s přepočtem. Zdá se, že hodnota eura je asi tak 10 americkéjch centů. Chvála bohu, že sme si přivezli silnej americkéj dolar.

ČTVRTEK, 13. KVĚTNA

Třikrát, milý deníčku. Dvakrát v noci a jednou dnes ráno. Ale bez ohledu na dlouhé koupele nohou mě puchýře pořád přfšerně bolí. Co se týče situace na frontě konzumace manželství, Sheeni zatím úspěšně odráží mé útoky. Tvrdí, že má měsíčky, ale já sem měl vždycky za to, že těhule je nedostávaj. Vysmála se mi a řekla, že to sou babský tlachy. Připomněl sem jí, že sme sem přijeli na líbácky a že muži na takovýto akce jezděj s jakýmsi očekáváním. Odsekla mi na to, že v Paříži

se toho dá vidět a dělat podstatně víc než se jen válet v posteli se čtrnáctiletým sexuálním maniakem. „Je mi skoro patnáct,“ zabručel François Dillinger, moje druhý já, který v poslední době značně sexuálně strádá a není radno si to s ním rozházet, protože pak střílí bez varování. Společně sme se odebrali do trpasličí koupelny a tam sme s OLE (olbřímí erekcí) naložili odpovídajícím způsobem.

17:20 Čapy konečně daly pokoj. François narazil na skvělej obchůdek s botama na bulvár St Germain a trval na tom, aby Sheeni přerušila svý pečlivě připravený turistický plány. Sundal si brýle a rozhihňané prodavačky mu věnovaly láskyplnou péči. Před módníma italskýma sandálama dal přednost neobvyklému rumunskému dovozu se sedmicentimetrovejma gumovejma podrážkami. Nepochybuju o tom, že mezi horníkama ve východní Evropě je to hit. Vykračuju si teď jako ve vatě! Nohy v pohodě. Sheeni zhnusena. Prohlásila, že do Francie je zřejmě dovezli omylem. Řekla, že vypadám jako hobit, který dorazil na prázdniny ze Středozemě. Ani prodavačky se příliš zdvořile nevyjadřovaly, pokud ovšem můžu věřit Sheenině překladu. Protesty se ale nepřijímají. Boty sou super kauf, pouhých 180 eur. A jako bonus sem díky vysokým podrážkám opticky vyšší. Sem teď skoro stejně vysokej jako bývalej Sheenin přítel Trent Preston. Manželka byla natolik znechucena, že si zakoupila hned dva páry bot. Nemusím zdůrazňovat, že mnohem dražších než ty můj a bez rumunského rukopisu.

Ještě pod vlivem rauše z nákupů sem hned vedle zahlíd McDondu. François měl chuť na hambáče, ale Sheeni trvala na obědě v další z opravdových pařížských kaváren s nesrozumitelným jídelním lístkem, arogantníma číšníkama a přehnaně vysokýma cenama. Věřte tomu nebo ne, ale restaurace ve Francii mají tu drzost napočítat zákazníkům povinnech 15 % dýška. Není divu, že s váma pak číšníci zacházejí jako se psem. Bylo tam narváno a všichni zběsile kouřili gauloisky a marlbora. Určitě to přispívá k řešení amerického exportního deficitu, ale zdraví dbalý turisty to přivádí k šilenství. Objednal sem si chutně vyhlížejší grilovaný párky, ale pak se ukázalo, že sou pravděpodobně vyrobený z částí zvířat, který civilizovaný lidi normálně házou do smetí. Alespoň že příloha — hranolky a salát — byla k jídlu. Sheeni mi sdělila, že její slávky byly „neuvěřitelně lahodné“. Během oběda mladý číšník Leoni-

ne nestydatě flirtoval s mou ženou. Přál sem si rozumět francouzsky. Co když ji žádal o telefonní číslo? A já tam jen tak dřepěl na zadku a snažil se ovládnout svůj vztek, zatímco on se ji snažil sbalit. A pak mě ještě donutila dát mu *extra* dýško. To mi ještě tak scházelo. Později přiznala své velké zklamání z toho, že poznal, že je Američanka.

„Je to hrozný zjištění, že mluvíš francouzsky s cizím přízvukem,“ lamentovala při procházce Lucemburskými zahradami, které shodou okolností nejsou v Lucembursku, ale v samém centru Paříže.

„Tvoje francouzština je skvělá,“ ujišťoval sem ji.

„Jak to zrovna ty můžeš poznat?“ chtěla vědět. „Nebudeme si nic namlouvat, Nicku nebo Ricku nebo jak se vlastně jmenuješ. V této zemi se tvé jazykové dovednosti pohybují na úrovni batolete. Myslím si, že by ses měl naučit francouzsky. A to rychle.“

„Ale na co? Máme přece vízum jen na devadesát dní.“

„Jenže já se vrátit nehodlám. A nemusím ti snad připomínat, že jsi na útěku před spravedlností? Překročení platnosti víza ti zas tak velký rozdíl v trestním rejstříku neudělá.“

Sakra. Zůstanu třet v zemi, kde nemůžu konverzovat ani s předškoláky. Neodvážil sem se jí říct, že mám za sebou testy, který vědecky dokazují, že naučit se druhý jazyk prostě nejsem schopen.

Oui, sem v pěkný bryndě.

23.35 Odpočívám v hotelovém pokoji ještě rozhicovanej žhavým orgasmem. Popíjím nepravý šampáňo a cucám bonbony. Sheeni se z menstruace rychle vzpamatovala a rozhodla se, že uskuteční svůj dívčí sen, což je ztráta panenství s krásným Francouzem v přepychovém apartmá pařížského hotelu Ritz. Celou dobu měla zavřený oči a francouzsky šeptala něžnůstky nějakému žabožroutovi ménem Philippe. Bylo mi to fuk. Její panenský vzdechy mohly možná patřit Philippovi, ale já byl ten Amík, kterej si užil zbytek.

PÁTEK, 14. KVĚTNA

U snídaň šok jak blázen. Zatímco sem jako obvykle snídal zdarma nabízenej croissant v hotelový jídelně (slaninu a vajíčka v týhle zemi zřejmě neznaj), náhodou sem štrejchl pohledem o *International Herald*

Tribune, jediný noviny srozumitelný i pro našince. Titulek říkal: „Americký dolar vůči euru klesá ještě níž.“ To znamená, že moje rumunský hornický boty výhodně zakoupený za 18 doláčů vlastně stojí přes 200. A ten *tarte aux pommes*, kterej sem měl včera na svačinu, mě stál skoro 10. Deset babek za zatracenej kousek jablečného štrúdlu!

„No, Ricku,“ poznamenala Sheeni a usrkávala přitom z plechovky džusu (taky v ceně), „a kdo říkal, že Evropa je levná? Proto si potřebujeme najít bydlení. Máš vůbec ponětí, kolik nás stojí hotel?“

„To mi ani neříkej. Nechci to vědět!“

„Nebude to jednoduché,“ pokračovala Sheeni, „já si můžu udělat vlasy a vypadat na dvacet, ale ty ani v těch vzácných dospěláckých momentech zdaleka nevypadáš na ten věk uvedený v pase. Možná bych tě mohla vydávat za svého mladšího bratra.“

„Ani nápad. Jednou sme pan a paní Rick S. Hunterovi a to taky budeme mít napsáno na dveřích.“

„Ach jo. Asi jsem si vzala neandrtálce. No, aspoň se tolik neusmívej. Francouzi tyhle bezduché úsměvy nechápou. Budou si myslet, že jsi buď blázen nebo mentálně zaostalý.“

„Já si vo nich myslím to samý.“

„Přirozeně, jsou pouze určité *arrondissements*, ve kterých jsem ochotná bydlet.“

„Co to je?“ zeptal sem se.

„To jsou různé pařížské čtvrti. To máš jako v Bay Area. Tam jsou taky určité vyhledávané oblasti jako třeba San Francisco nebo zase naopak jiné jako například Oakland.“

„No ták! Já sem se v Oaklandu narodil a vyrůstal tam.“

„Jo, přesně to jsem chtěla říct.“

14:15 Sme zase zpátky v hotelu. Musíme se převlíknout, abysme vypadali co nejdospělejc. Sme na stopě možného bydlení. Sheeni dostala nápad zajít na Sorbonnu a omrknout inzeráty s podnájemy na nástěnce. Pokud si představujete univerzitu jako nádvoří, přes který proudí zástupy urostlejších studentů obou pohlaví k břečťanem zarostlejím posluchárnám, pak pro vás bude nejstarší univerzita Francie pěkněj šok. Spíš se podobá zaneřáděný, středověký chudinský čtvrti. Nikde není vidět žádněj vysokoškolskej klub ani fotbalový hřiště. Aspoň že

je tu plno pěkných holek, z nichž spoustu by François ohodnotil jako oslnivě krásných. Možná to vysvětluje všechny ty kavárny se zahrádkou. Znáám horší způsoby, jak zabít čas, než usrkávat koňak na pařížským bulváru a pozorovat, jak kolem chodí vzrušující galský krasavice. Určitě je to lepší než sledovat, jak do sebe na hřišti buší dvaadvacet surovců v helmách.

Kupodivu sme opravdu narazili na nástěnku, a zrovna když si Sheeni poznamenávala pár adres, přátelsky ji oslovil nějaký vytáhlej žabožrout ve vlněném svetru, kterej vypadal jen o něco málo líp než Trent Preston. Orlí nos dával světu jasně najevo, že jeho nositel má aristokratickej původ. Ještě ho měl doplněnej jednou z těch brad, který vypadaj, jako by je někdo vytesal ze žuly. Celou věčnost se spolu bavili francouzsky a nechybělo u toho ani pomrkávání, nevědomý uhlazování vlasů a bezdůvodný úsměvy. Celkem vzato, dalo by se říct, že to byl jasnej případ nestydatýho flirtování. Nikdo z nich se neobtěžoval vtáhnout do hovoru (nebo aspoň vzít na vědomí přítomnost) mračícího se Američana ve slunečních brýlích a podivných botách. Když se ten frajer konečně odtrhnul od mojí ženy, dozvěděl sem se, že „Alphonse“ má spolubydlícího, kterej co nevidět vyklidí podnájem ve čtvrti Montparnasse.

„Chceš říct, že ten podlejzavej Alphonse chce, abysme se nastěhovali k němu?“ zeptal sem se šokovaně. Copak Francouzi nemají ani špetku úcty k instituci manželství?

„Ale ne, hlupáčku,“ odpověděla Sheeni. „Jeho kamarád má zařízený podnájem ve stejném domě jako Alphonse. V neděli se stěhuje. Alphonse říká, že nájem je přijatelný a jeho *aubergiste* je velice srozumitelná.“

„To je jeho milenka?“

„Nickie, tvoje nechápavost mě nepřestává překvapovat. *Aubergiste* znamená bytná. A zrovna tahle je ochotná brát studenty, Alžírany a dokonce i Američany. Pro nás by to byla skvělá šance.“

Hm, odušil François temně, a pro toho Žabožrouta by to taky nebylo k zahození.

17:17 Z bytu se vyklubala jednopokojová půdní garsonka s výklenkem pro postel a s plechovou vanou v přilehlý kuchyňce. Chybějící zá-

chod sme objavili v uzounké komoře. Poškrábaný zdi a šikmej nízkej strop naposled malovali, když Jean Gabin ještě nosil plínky. Bylo to pět pater a o výtahu sme si mohli nechat leda zdát. Aspoň že výhled přes všechny střechy v Paříži a přes komíny (a satelity) stál za to. Nájem byl 900 eur měsíčně, což se Sheeni zdálo přijatelný, protože byt byl v malebný uličce poblíž avenue du Maine. Ale Madame Ruzicka, postarší „liberálně smýšlející“ paní domácí, si nás prohlížela značně skepticky. Dlouze Sheeni vyslýchala ve svém zatuchlým bytě a pak ji vykázala do předsíně, aby si mohla v klidu promluvit se zamlklým zastupcem silnějšího pohlaví. Sjela mě pohledem od hlavy až k patě, zatímco na zasviněném bidýlku si rozčepýřenej zelenej papoušek něco brebentil francouzsky.

„Nu, mladý muži, proč nosíte ty sluneční brýle?“ vyptávala se skvělou angličtinou. Přízvuk měla jakoby odněkud na východ od Francie. „Berete snad drogy?“

Sundal sem si brýle.

„Ach, na první pohled vypadáte jako jeden filmový herec. Určitě s tím máte potíže, ale možná, že na mladá děvčata to zabírá. To není vaše sestra, že ne?“

„Ne, je moje manželka.“

„Hm, to zní trochu věrohodněji než její verze. A kolikpak jste říkal, že vám je let?“

„Říkám, že je mi 18.“

„Velmi zvláštní. A vaši rodiče?“

„Po smrti.“

„Tak to byste měl informovat svou manželku. Zdá se, že o jejich smrti ještě neví. A vzali jste se kde?“

„Minulý týden v Mississippi. Naprosto legálně. Můžu vám ukázat oddací list, pokud chcete.“

„Legálně sezdání v Mississippi. Jak neobvyklé. Ale pokud vím, celý ten váš Jih je poměrně výstřední oblast. A proč jste přijeli do Francie?“

„Sheeni, moje žena, touží žít v Paříži. Miluje všechno, co je francouzské.“

„Snad z těch ideálů brzy vyrostete. A vědí vaši rodiče, kde jste?“

„Rodiče nad námi zlomili hůl. Sou strašně úzkoprsí. Vykopli nás.“

„Slyšela jsem, že to američtí rodiče často dělávají. Zvláštní. A z čeho budete žít? Pracovat ve Francii legálně je velice těžké.“

„Vynalezl sem nový typ hodinek, které sou velice oblíbené mezi mladými lidmi. Dostal sem za ně skoro milion dolarů. Říká se jim Bradavičnice. Možná ste o nich už slyšela.“

„Možná jsem opravdu zahlédla tento hodinářský výrobek mrzačit zápěstí jednoho z nájemníků. Jeho přitažlivost se vymyká mému chápání. A teď přede mnou stojí jeho hrdý autor vynálezce a pyšní se svým objevem.“

„Vy ste se mě ptala, jak budu platit nájem,“ odpověděl sem uraženě. Mně ta představa, jak šplhám pět pater pokaždý, když si budu chtít zajít pro časák, vůbec nebyla po chuti. Člověk by si myslel, že za tu cenu by sem taky mohli dát výtah.

„Děkuji vám, mladý muži. Bylo to pro mě velmi poučné. Ted' můžete jít. Zavolám vám, pokud se pro vás rozhodnu.“

21:47 Od tý zvědavý *aubergiste* žádná zpráva. Zašli sme si pro změnu na večeři do jedny z těch vietnamskejš restaurací, kterejch je v Paříži požehnaně a který sou, jak tvrdí Sheeni, dědictvím koloniálních neúspěchů v Indočíně. Jídlo bylo dobrý a za rozumnou cenu a taky bylo příjemný, že sme nemuseli klečet, když sme říkali číšníkovi o účet.

Můj čtvrtý den v Paříži a Eiffelovku sem ještě ani nezahlíd. Možná není tak impozantní, jak všichni říkaj, nebo ji rozšroubovali a dali někam očistit.

SOBOTA, 15. KVĚTNA

Sem ženatej přesně jeden týden. A potom že náctiletá manželství nic nevydrží.

„Přemýšlela jsem o tom a myslím si, že se potřebuješ totálně vnořit,“ oznámila mi novomanželka ráno při výroční snídani. Možná právě pro tuto speciální příležitost byly každodenní croissanty nahrazeny minibagetkami. Dostali sme je opět zdarma a ještě s plátky másla a drobounkými čtverečky izraelské marmelády. Žádné nákladné bílko-

viny, jako vždy. Umínění Němci kolem nás se mručivě dožadovali párků.

„Totálně vnořit,“ opakoval sem toužebně. „Do čeho? Do tvého rozkošného těla?“

„Do francouzštiny,“ odpověděla. „Myslím, že je to jediná cesta, jak tě naučit francouzsky. Od této chvíle s tebou budu mluvit jen francouzsky. Bude to tak pro tebe nejlepší, miláčku.“

Řekla pak toho ještě víc, ale — snad to až tolik nepřekvapí — pro mne její poznámky přestaly být srozumitelné. Ano, taky mi to připadá poněkud znepokojivé, když se jediná osoba, kterou tady člověk zná v okruhu deseti tisíců kilometrů, jednostranně rozhodne opustit společnou řeč. *Merde!*

Dnes sme se s mou novou, zcela francouzskou ženou vydali metrem do dalšího muzea: Orsay. Tato přestavěná železniční stanice nebyla plná zaprášených starožitností jako ten honosnej Louvre na druhý straně řeky. Ve druhém patře, místnost za místností, si tam jen tak visely překrásný impresionistický obrazy. Tihle borci fakt věděli, jak malovat, i když neznali meze. Já obdivoval Cézanna, Sheeni spíš dávala přednost Renoirovi, ačkoliv možná jen obdivovala lesk pozlacených rámců. A pěkný šok nás čekal, když sme zašli za roh a střetli se tvář v tvář s mateřským zklamáním navždy souženou *Whistlerovou matkou*.

Obědvali sme pod obrovským dekadentním freskama v nóbl restauraci nahoře. Tamním francouzským kuchařům, přestože byli zavaleni turistama, se i tak dařilo připravovat docela stravitelná jídla. Sheeni souhlasně pokyvovala hlavou a něco nad svým pstruhem povídala. Třeba mě prostřednictvím svého filé sváděla k nějakému zvláštnímu sexuálnímu rituálu. Neměl sem ani tuchu, co říká. Doufám, že ji podleto brzy přestane bavit, protože cítím, že poklidnému manželskému životu to zrovna nenapomáhá.

22:47 Právě sme se vrátili z průzkumu knihkupectví na bulváru St Michel. Příjemně teplej večer, ale vztahy s mou nekomunikativní manželkou začínají být čím dál mrazivější. V jednom z obchodů bylo anglické oddělení, takže sem se alespoň na okamžik moh znovu shledat se svým mateřským jazykem. Ne nadlouho. Sheeni mi vytrhla z ruky časopis o počítačích a nahradila ho posledním vydáním *Paris*

Match. Moc se mi líbila ta všudypřítomná nahota ve francouzských reklamách, ale pochybuju, že to rozvoji mý slovní zásoby dvakrát pomohlo.

Stále žádná zpráva od Madame Ruzicka a po Eiffelovce ani památky. Pouze rozladěná manželka, která právě odstrčila mou ruku šmátralou ze svého přitažlivého těla a pronesla přitom několik působivejších oznamovacích vět. François se jen modlí, aby se neuchýlila ke krajní lingvistický zbrani: žádný sex, dokud se nenaučím francouzsky!

NEDELE, 16. KVĚTNA

V 6:14 nás nemilosrdně vzbudil vyzvánějící telefon. Báľ sem se, že by to mohla být FBI, a tak sem se maskoval zavrčením „bonjour“. Byla to Madame Ruzicka, která nám chtěla sdělit, že ten byt může být náš, pokud o to stále stojíme. Stáli sme o to. Ale dokonce ani tato dobrá zpráva nezrušila naši tichou domácnost. Manželka nadšeně vyskočila z postele, naházela na sebe šaty a přitom mě neustále pobízela: Mám spěchat? Nebo se postavit na hlavu? Vylézt nahý z okna? Každý batole ve Francii ví, co Sheeni říká, jen já sem jako obvykle nerozuměl ani slovo.

14:48. Už sme se přestěhovali! Doteď sem vyšel ty mramorový schody devětkrát — z toho čtyřikrát s těžkýma kuframa. U toho se člověk pořádně zadejchá. Za pár týdnů bych moh mít plíce a svaly na nohách jako nějaká alpská koza. Díkybohu za ty odpružený rumunský bagančata. Předpokládám, že možná i Sheeni si je brzy půjde koupit. Madame Ruzicka uplatňuje při obsazování bytů v nejvyšším patře přirozený výběr. Pouze ti mladí v nejlepší fyzické kondici to zvládnou. Vypadá to na pěkně živé patro, soudě podle toho, co sem zatím viděl.

Přes chodbu bydlí tři svalnatí borci. Vedle nás je snědej „zakrslík“ s knírkem jako Clark Gable a šátkem jako Norma Shearerová. Nechtělo by se mi šlapat všechny ty schody s tak krátkýma nohama. Dům z 19. století, kde bydlíme, se zvenku honosí kamennými ozdobami, ale interiér je nic moc: úzké schody, těsné chodby, opadávající omítka a ponuré osvětlení. Parukářská firma zabírá celou přední část přízemí. Nemají žádné laciné paruky ze „zázračného vlákna“, jaké nosívala

Carlotta. Podle Madame Ruzicka prodávají pouze ručně šité paruky z pravých vlasů a na místě je upravují. Vyrobit jednu takovou paruku může trvat měsíc nebo i víc. Zní to jako ještě nudnější práce než některý z mejch bývalejch ducha otupujících a mizerně placenejch jobů. A jen o tři století poté, co byla paruka na vrcholu svý slávy.

Přemrštěný nájemný a zálohy způsobily děsivý zmenšení našich štosů stodolarovejch bankovek. A ještě k tomu se objevil předchozí nájemník a požadoval 500 eur za vetchý kuchyňský vybavení a spotřebiče. Zdá se, že vše, co paní domácí nabízí, je jen kapající dřez. Nakonec se spokojil s 300 USD v bankovkách, protože mi bylo jasné, že zas nebude tak žhavej tahat minikamna a ledničku po schodišti dolů. Budu muset co nejdřív získat finanční injekci z Sheeninejch tajnejch kont!

Základní vybavení bytu je v ceně, ale Sheeni odešla s Alphonsovou roztomilou přítelkyní Babette koupit ručníky a povlečení. Přestože její jméno zní francouzsky, Babette je červenolící anglická holka — a mluví tím nejkrásnějším jazykem světa s kouzelným welšským přízvukem. Mám takovej pocit, že jeden z nich nebo oba mají eur jako šlupek. Bydlí v elegantním bytě ve třetím poschodí na stejný chodbě jako paní domácí. (Poznámka: Sheeni mi řekla, že Francouzi říkají třetímu patru druhé a druhému první. Copak ten národ neumí ani počítat?)

Musím se o to s někým podělit. Spočítal sem to špatně. Pater je nutno vyšlapat šest, ačkoliv jenom sám bůh ví, v kterým patře vlastně bydlíme.

16:35. Topíme se v egyptský bavlně. Náš byt možná není nic moc, ale ložní prádlo máme hodné Rothschilda. Když byla Sheeni pryč, dal sem holý matraci malej testík odpoledního zdřímnutí (a osamělé masturbace). V obou případech se ukázala jako docela postačující. Také máme pár stolků, psací stůl z imitace borovice, pár obyčejnejch lamp a opotřebovanou pohovku ne horší než tu, co sem měl u staré paní DeFalcové v Ukiahu. Nemáme ani rádio, ani televizi — jak jen vyplníme ty tichý hodiny?

Zatímco naše domácí vybavení se pomalu dává dohromady, naše manželství se začíná pomalu rozpadat. Manželka mi právě předala tuto děsivou zprávu:

Nicku/Ricku

Když se tě někdo zeptá, řekni mu, že ti je 18. A prosím tě, nezmiňuj se o tom, že jsme svoji. Proč mluvíš španělsky???

Sheeni

Proč? Protože tyhle hry, milá zlatá, můžeme hrát oba. Ano, oprášil sem svou primitivní školskou španělštinu. Pokaždé když na mě Sheeni promluví, odpovím: *Habla Ingles, por favor*. Tato taktika se však může obrátit proti mně. Právě sem si všim, že Sheeni si sundala snubní prsten. Zas mi někdo dává najevo, že sem vzduch. A tentokrát je to moje milující manželka!

PONDĚLÍ, 17. KVĚTNA

Uprostřed noci mě vzbudil záhadnej zvuk. Vystopoval sem ho až do koupelny, kde mi v kufru cvrlikal můj zapomenutej mobil. Zavřel sem dveře, sedl si na záchodovou desku a hovor přijal. Byla to moje spolubojovnice v milostných zápasech Connie Krusinowská, která uvízla v hrozném provozu na dálnici 405 v Los Angeles.

„Ricku, proč ses neozval?“

„Promiň, Connie. Nenapadlo mě, že by tady můj telefon moh fungovat.“

„To víš, že nemohl. Ale vynalézavá Connie ti zaplatila paušál a zařídila přepnutí na mezinárodní hovory.“

„Díky, Connie. Co nového s Sheeninými rodiči?“

„Zatím můžeš být klidný, Ricku. V současné době pročesávají Mexiko, kde hledají svou neznámou dceru.“

„Mexiko! Proč zrovna tam?“

„Jednoduše, amigo. Poslala jsem svou služebnou Benecii do Tijuany s drobným úplatkem. Dala zapsat podezřelé manželství Huntera a Saundersové do veřejných záznamů.“

„Connie, to je geniální.“

„Jo, i na mě to bylo pěkně vymakaný. Tak kde jste, člověče?“

Zasvětil sem ji do událostí minulého týdne. Nepotěšilo ji, když slyšela, že Sheeni už nenosí snubní prsten.

„Ježíš, Nicku, nestraš. Je to nadlidský výkon dovléct některého ze Saundersových k oltáři. Neříkej mi, že si mám začít dělat hlavu s tím,

že ani po svatbě to nebudu mít jistý.“ Connie měla v plánu uhnat Sheeninýho staršího bráchu Paula, kterej hraje jazz a momentálně je v bezpečí za katrem.

„Sou fakt nevypočitatelní, Connie. Je to, jako když se snažíš ochotit divokou kočku. Zvažuju, že pořídím deset snubních prstenů — na každej prst jeden. A co u vás?“

Connie to shrnula tak, že všechno se vyvíjí skvěle, až ji to děsí. Právnickí rodičů se mydlí nad rozvodovým vyrovnáním, otec se zasnoubil s Lacey (atraktivní bejvalkou Paula a ještě předtím mýho taty). Ona (Connie) chodí pravidelně Paula navštěvovat do lochu (odsouzen za držení marihuany), on (Paul) je návštěvu od návštěvy čím dál přátelštější.

„Už tě požádal o ruku?“

„No, to ještě ne. Ale je to jen otázka času. Já mám v tomto bodě naprosto jasno. Jsi má inspirace, Ricku.“

„Díky, Connie. Oceňuju veškerou tvou pomoc, jaks Sheeni vytáhla z toho zajateckýho tábora pro svobodný matky.“

„Rádo se stalo, chlapče. No a kolik hodin denně s ní trávíš?“

„Přibližně tak čtyřicet. Sme přece na lůbáčkách!“

„To je moc, Ricku. To je očividně tvůj problém. Na žádného Saunderse se nemůžeš lepit. Uvědom si, že každý chce to, co mít nemůže. Musíš být trochu nedostupnější.“

„OK, Connie. Pokusím se.“ Slíbil sem, že zůstaneme v kontaktu, a zavěsil.

Po chvíli rozmyšlení sem se rozhodl začít opravdu šprtat španělštinu. Románští muži, připomíná mi François, sou přímo vyhlášení svou nedostupností — zvláště ve vztahu ke svým manželkám.

19:48 Další den v jazykovým peklu. Je pondělí, takže dnes se žádný muzea nekonaly, protože většina z nich je zavřená. Sheeni ponořila svůj rozkošný nosík do tlustý francouzský bichle. Doufám, že je to kniha péče o novorozence a nikoli průvodce rozvodovým řízením. Abych se trochu pocvičil v nedostupnosti, vydal sem se nakoupit něco k jídlu a vyprat prádlo, který se nám tu za deset dnů posbíralo. Copak v Paříži nejsou supermarket? Nakoupil sem nezbytný potřeby po malých specializovaných kšeftech, kde se vám sice údajně má dostat osobní péče, ale ať už vám k něčemu je nebo není, zaplatíte za ni jako

mourovatý. Vodtáh sem vypraný prádlo a dvě kabele potravin šest pater. V našich předpotopních hrncích sem připravil večeři. Moc bych se divil, kdyby nebyly přetavený z nějakýho napoleonskýho děla. Co nejdřív musíme pořídit teflon. Manželka si přidala maso z pekáče a vyslovila se, doufám, že pochvalně, o kvalitě jídla. Pravděpodobně nikdy neslyšela o pravidle, že ten, kdo nevaří, umývá nádobí. Rozdělení domácích prací sme si měli domluvit tenkrát, když se u nás ještě mluvilo anglicky. A protože sem nevěděl, jak se španělsky řekne: „Hele, je tu hromada nádobí, měla by se umýt,“ raději sem je umyl sám.

Už sem pochopil, že se toho mám v manželství ještě hodně co učit. Zdaleka to nejsou čtyřiaadvacetihodinový sexuální radovánky. To by mě zajímalo, kdo tento mýtus vymyslel. Potřeba zůstat v odměřený vzdálenosti je v přímým konfliktu s potřebou sexuálního sblížení. Musím se zříct své potřeby toho, co Sheeni není ochotná dát, a to proto, aby ona pak chtěla to, co mít nemůže. Teď mi začíná docházet, proč ženatí muži vyhledávají prostitutky. Je mnohem jednodušší si za to zaplatit v hotovosti.

ÚTERÝ, 18. KVĚTNA

Další noční telefonát. Budu zřejmě muset poslat Connii rolexky nastavený na pařížské čas.

„Opět ucpaná dálnice?“ zívá sem.

„Je to běs, Ricku. Další policejní zátah. Neuvěřitelný, co někteří lidi neudělaj pro to, aby se dostali do bedny. Neznáš někoho jménem Joan Twispová?“

„Jasně. To je moje ségra,“ odpověděl sem, teď už docela probuzenej.

„Napadlo mě, že to nebude jen shoda jmen. Tolik Twispů zas po světě neběhá. Chci říct, že je to trochu směšný méno.“

„A proč ji honili poldi?“ chtěl sem vědět.

„Cože? Nee, nehonili. Ale byl o ní článek v novinách. Porodila dítě.“

„Jo, to sedí. Teď někdy to mělo být, pokud si dobře vzpomínám.“ Opět sem zívá.

„Víš, Ricku, tvá sestra se s tím dostala na první stránky novin.“

Opět to známý zachvění ve spodní části šourku. Proč musej být všechny zprávy o mý rodině vždycky spojený s nějakou katastrofou?

„Co se jí stalo?“

„Slečna Twispová porodila gorilu. Vylezlo z ní devítikilové monstrum.“

„Kecáš, Connie,“ řek sem nepřesvědčivě.

Je fakt, že když sem svou sestru viděl naposled, podobala se čím dál víc vzducholodi.

„Nekecám. V novinách byla fotka toho obra. Pěkná nestvůra. Dala mu jméno Tyler Twisp. Bylo dost evidentní, že personál porodnice by z toho rád udělal senzaci, ale byli trochu zaskočení tím, že matka není vdaná.“

„Já vím, Connie. Další ze skandálních odhalení Twispovic rodokmenu.“

„Otcem je jakýsi Dimby. Ženatý odborník na kosmický výzkum. Odmítl to na kameru jakkoli komentovat. Chceš, abych mu to manželství rozbila?“

„Nech to plavat, Connie. Ten chlap je strašněj chcípák. Sestře je bez něj mnohem líp.“

„Zdá se, že jeho ostatní děcka jsou normální, spíš menší. Tak se má za to, že za Tylerovu velikost zřejmě můžou geny z matčiny strany.“

„Devět kilo! Je to aspoň světovej rekord?“

„Ani zdaleka. Do toho jí chybí asi dvě a půl kila. Ale i tak. Stejně by se mi nechtělo vytlačit meloun této velikosti.“

Zopakuj mi to ještě jednou: takže Twispáci sou nositeli genu obřího vzrůstu! Škoda jen, že se ten gen nijak nevyrazil do velikosti mého penisu. Člověk by si myslel, že tolik let neutuchající masturbace už mohlo spustit nějaký to zhoubný genetický bujení.

„Kdo to byl?“ ospale blábolila Sheeni, když sem se vrátil do betle.

„Connie,“ oznámil sem. „Stal sem se strýcem.“

„To je prima,“ vzdychla a spala dál.

Další podrobnosti příběhu si asi nechám pro sebe. Nemyslím si, že by zrovna Sheeni musela vědět, že u Twispů se vyskytují predispozice k miminům obří porodní váhy.

Probudil sem se do monotónního bubnování deště na plechovou

střechu. Ze západu se táhnou těžký mraky. Sou to tytéž mraky, z kterých před pár hodinama lilo na jazykově spřízněný Londýn. Tam bych si aspoň moh roztáhnout deštník a plynulým jazykem objednat fazolovej toust. Místo toho se tísním s Sheeni v miniaturní koupelně, mydlím její obdivuhodné křivky těla, zatímco ona mě zkouší z francouzských číslovek. Říká, že bych se moh naučit aspoň číslovky, abych v obchodě nemusel nabízet prodavači plnou hrst bankovek a chtít po něm, aby si vybral.

„Víš, Nickie, ne každý ve Francii je poctivý,“ vysvětlovala.

To mi povídej! Samozřejmě sem se jí ani slovem nezmínil o tom, že ten poslední kousek camembertu, se kterým sem se připlahočil šesti patrama z místního kvelbu, mě stál přes 40 eur.

Dnes ráno sem svý milovaný připravil velkej talíř slaniny s vajíčkama. Jako zázrakem jí tento kulinářskej návrat k anglosaskejm kořenům obnovil schopnost mluvit rodným jazykem.

„Nickie, tak takhle to dál nepůjde.“

Ztuhl sem a vidlička mi zůstala trčet ve vzduchu. „Co dál nepůjde?“ vydechl sem.

„To tvoje vnoření do francouzštiny. A víš proč?“

„Proč, miláčku?“

„Protože se nesnažíš. A já bych ráda věděla proč!“

Přitlačen k lingvistický zdi zrovna ve chvíli, kdy sem se třepal na poslední sousto slaniny, přiznal sem barvu. Je vědecky dokázáno, sdělil sem jí, že není v mejch silách naučit se jakýkoli cizí jazyk. Mám na to papír.

„Ale to je příšerné!“ vykřikla. „Proč jsi mi to neřekl dřív?“

Usrkl sem trochu kávy. „Já nevím. Sem prostě chlap.“

„Jo, Nicku, to připouštím. Protože ale já chlap nejsem, mohl bys mi to prosím vysvětlit?“

„Víš, miláčku, když se chlap žení, chce být... hrdina. Chce, aby ho manželka obdivovala a byla na něj pyšná. Stydí se dát najevo jakoukoli slabinu.“

„Ale mluvit ve Francii mizernou španělštinou — to je podle tebe v pořádku, jo?“

„No, to zrovna ne,“ přiznal sem.

„Ale co tady budeš dělat, když se nemůžeš nikdy francouzsky naučit. Jak to tady chceš přežít?“

„Nemáš nějakou jednodušší otázku? Proto sem taky navrhoval, že když se usadíme v Topece, budu na tom s penězma mnohem líp.“

Sheeni si povzdechla a sesunula se na židli. „Ale Nickie, to je příšerné.“

„To vím taky,“ připustil sem. „Kdyby byl býval Hemingway trpěl stejným syndromem jako já, nikdy by nepotkal Gertrudu Steinovou.“

Zdeptanou manželku povzbudila aspoň zpráva, že rodiče intenzivně procešávají Mexiko. Třeba se jim podaří najít konečně Ambrose Bierce. Na udobřenou sme dnes navštívili jen jedno muzeum (Musee de Cluny s dalším středověkým harampádím — od moly prožraných tapisérií po suspenzor Karla Velikého) a zbytek odpoledne sme strávili v posteli. Po chvíli váhání sem se opatrně odvážil nadhodit otázku, proč jí z ruky zmizel snubní prsten.

„Nicku, manželství je přece ryze soukromá záležitost.“

„Fakt? A já myslel, že to je spíš veřejný vyhlášení vzájemný a láskyplný věrnosti.“

Sheeni se nad tím hluboce zamyslela, zatímco já se mazlil s prostorem, do kterého bylo kdysi zapovězeno vstoupit všem s výjimkou zákonnejších manželů. Škoda, že dnešní době sou tyto chvályhodné tradice jen k smíchu.

„Nickie, právě se nacházíme v jednom z nejkultivovanějších měst na světě. I ty musíš uznat, že být v patnácti zbouchnutá a vdaná je poněkud declassé.“

„Spousta slavnějších lidí se vdávala a ženila, když byli mladí, miláčku.“

„Prosím tě, Nicku, nechci znovu poslouchat o tom tvém Máhatmá Gándhím a jeho mladičké nevěstě. Myslím, že bychom naše manželství měli utajit do té doby, než budeme starší.“

„A co když po tobě půjdou nějakí frajeři?“

„Nicku, jsem ve Francii, abych se učila, a ne kvůli randění s atraktivními a úchvatnými Francouzi.“

Tento argument mě ale moc neuspokojil.

Dnes už žádá kultura. Venku je příliš mokro. Sheeni si četla, já se učil číslovky a koukal naším podkrovním, deštěm zacákaným oknem

ven. Před deštěm se tam schovali pařížští holubi. Tváří se, že tu sou doma, a přitom neumí o nic víc francouzsky než já. Baráky naproti vypadají v šedém světle netečně vzosné. Sou to všechno veledřla dávno mrtvejš stavitelů, kteří věděli, jak na to. V dále se tyčí osamělej mrakodrap — nejvyšší ve městě —, dnes vypadá pod nízkýma mrakama, jako by ho kus ustřihli. Moje žena mě informovala, že místňáci mu říkají krabice, ve který přivezli Eiffelovku. Takže ošklivou krabici sem už viděl, ale její slavněj obsah mi furt uniká.

Z bytu svalnatejš chlápku naproti přes chodbu se celej den ozývají příšerný zvuky. Hlasitý rány, tlumený údery, mohutný hýkání. Že by grupáč? Je fakt, že voblíkaní chodí hodně extravagantně. Ale podle toho, jak pohledem svlíkaj moji ženu, kdykoli je na chodbě potkáme, řek bych, že unisex grupáč to spíš nebude. Sheeni má za to, že to sou italští kameníci, kteří v obýváku tesaj náhrobní kameny.

Konečně paprsek sluníčka. Usměvavá Babetta zaklepala na dveře a pozvala nás na večer do „le jazz clubu“. Bohužel, Alphonse jde taky.

23:53 Už sme z klubu zase doma. Furt ještě leje. Všichni čtyři sme se namačkali do Alphonsova twinga, takovýho zakrnělýho skrčka. Paříží se honí spousta takovýh hraček. Ta velikost je praktická, protože jen auto těchto rozměrů můžete zaparkovat na neexistujících parkovacích flecích. Ale jinak je to děs a hrůza, protože pokud do něčeho narazíte, smrt je jistá. Přijeli sme do rušnýho klubu na rue de Lappe. Neptejte se mě, kde to je. Pařížský ulice na člověka číhají v nečekaných úhlech a sledovat cestu je naprosto nemožný. Sluneční brýle sem raději nechal doma, abych svý choti tající manželství dal pocit větší sledovanosti. Ve frontě na nehorázně vysoký vstupný sem zaslechl pár narážek na Belmonda, ale pařížští návštěvníci nočních klubů sou příliš vycepaní, než aby se nestydatě vtírali celebritám do přízně. Přetrpěl sem tisíce hodin v davu opírsingovanejš milovníků jazzu mladší generace. Že já si taky pár náušnic nevzal.

Sklepní jazzovej klub byl napakovanej upocenejš krouťcíma se tělama všech ras. Jedovatejš vzduch byl otráveněj deseti tisícema gauloisek. Čtveřice Severoařičanů vydávala intenzivní ryk. Zřejmě si spletli jazz s heavy metalem. I tady ve Francii sem si uvědomil, že na zlatejš věk sem se narodil o mnoho desítek let pozdějš. Kde ste, Sidney Bechete

a Edith Piaf, posteskl sem si v duchu, když sem kupoval první rundu pití od sličný servírky s hlubokým výstřihem. Bylo to *pichet* červeného vína a neředěný *diablo menthe* pro nastávající matku, která na mě vrhla pohled plný výčitek. Už sem na to zvyklej. Omluvil sem se a šel na záchod. Zjistil sem, že „záchod“ je jen smrdutá díra v zemi. No to je ale kultura!

Vmísil sem se do davu freneticky tančících v rytmu ohlušujících úderů bubnu, přestože François je přesvědčen, že nefalšovanéj požitek z této činnosti mi bude navždy odepřenej. Možnost, že bych se uvolnil, je prakticky nulová. Tenhle prototyp bílýho posery v polstrovanejch botách je výsledkem tisíců let přirozenýho výběru. A na další generaci stejnýho chcípáka je už zaděláno. Na pár tanečků sem si šel sednout a snažil se překřičet ten rámus při konverzaci s Babetou, zatímco Alphonse balil mou ženu francouzsky. Oba studují biologii. Oba sou z doktorských rodin a oba si plánujů pracovat v rodinný firmě.

„A co děláte v Paříži vy?“ křičela Babetta.

Dobrá otázka. Moje vyšetřovatelka měla jiskřivě modrozelený oči, rty provokující k líbání a rozkošně malej nosík.

„Sme tady na líbáncích,“ odpověděl sem. Kdosi mě nakopl pod stolem.

„Jak romantické!“

„Je to jen manželství na zkoušku,“ začal sem improvizovat. Cítil sem, jak mi víno stoupá do hlavy. „To je teď v San Francisku velmi populární. Odtud pocházíme. Studenti se popárujů na střední a vezmou se. Už žádný chození. To se dnes už nenosí.“

„Opravdu zvláštní,“ okomentovala to Babette. „Vy Američané jste tak progresivní. A s pomocí budete žádat o rozvod?“

„Doufám, že ne. Zvlášť teď, kdy je to malé na cestě.“ Obdržel sem další kopanec.

V ten moment mě ladně tvarovaná rusovláska, zjevně podnapilá a vlhká potem, chytla za košili, něco sexy (z čehož sem zachytil pouze „Belmondo“) mi pošeptala do ucha a odtáhla mě na taneční parket. Že by i tento úzkoprsej hochštapler šel na dračku ve sklepeš našlapaným opírsingovanejmá mladochama!?

STŘEDA, 19. KVĚTNA

Uprostřed noci začal někdo hrát na akordeon. Starý vály se linuly něžně a truchlivě jako osamělý šepot ve tmě. Poslouchám to tady už několikátou noc. Smutný melodie se do člověka vkrádají a sotva neznatelně ho probudí jako hudební doprovod snu. Ležíte, posloucháte a přemýšlíte o všech těch hlubokomyslnostech, co vás tak napadají, když se ocitnete sami ve tmě cizího města. Chvillemi hudba umlká a já si představuji, že akordeonista si zapaluje cigaretu. Pak se znovu rozezní s ještě tesknější, srdcervoucí melodií. Člověk se otočí a snaží se nebulat a přemýšlí o tom, jak se to všechno vyvrbí dál.

Když sem se probudil, překvapilo mě, že si pamatuju všechny francouzské číslovky od *un* po *cent*. Možná že nakonec přece jen nebudu tak beznadějněj případ, jak sem si původně myslel. Tajemství úspěchu je možná v tom, nesnažit se zvládnout všechno najednou, ale odříznout kousíček a zaměřit se pouze na něj. Dnes si například plánuju naučit se říkat všemi možnými způsoby: „Pracky pryč od mé ženy, hulváte!“

K snídani sem připravil horkou ovesnou kaši s teplou smetanou, což má milovaná přijala chladně. Je našťavaná, že odmítám odstranit ze svého prsteníčku snubní prsten a že sem vyžvanil sousedům naše intimní tajemství. No, možná, že by neměla naslouchat, když se dva spolu baví, i když Babetta a já sme museli rvát, co nám jen hlasivky dovolily.

Vzhledem k tomu, že náš vztah je už beztak napjatý, rozhod sem se, že nemám co ztratit, když opět nahodím jisté citlivé finanční otázky.

„Co budeme dělat, až nám dojde hotovost? Nemyslíš, že bychom mohli vzít mé peníze z prodeje těch hodinek Bradavičnic a založit společný účet?“

„Ale Nickie, to by bylo krajně pošetilé. Francouzské banky nejsou zdaleka tak diskrétní, jak by tvé postavení osoby na útěku před rukou zákona vyžadovalo. Copak chceš, aby ti *všechny* peníze zabavili?“

Nebyl sem si jist, zda tohle není přesnej popis toho, co se už tak jako tak stalo, ale na druhou stranu sem si uvědomoval, že v této situaci musím postupovat opatrně a s taktem.

„Jak ale potom zaplatíme účty, miláčku? Tušíš vůbec, kolik sme minulej týden zaplatili jen za sýr?“

„Nic si z toho nedělej, Nickie. Nějak to zvládnem. Možná bys mohl pouvažovat o nějakém zaměstnání.“

A co bych tak dělal? Učil anglicky pařížský holuby?

„Víš, drahá,“ zkoušel sem to z druhé strany, „teď když sme svoji, všechny peníze na tvých tajných účtech se přece staly naším společným majetkem.“

„No, obávám se, že nemáš přesné informace, miláčku. Společné jmění manželů je tvořeno movitým i nemovitým majetkem nabytým některým z manželů nebo oběma společně v době trvání manželství s výjimkou majetku, který měl jeden z manželů ve vlastnictví již před uzavřením manželství nebo který získal dědictvím nebo darem.“

Skvělý. Proč zrovna já sem si musel vzít dceru slizkého právníka.

Slunko ani dnes nevylezlo, alespoň přestalo přšet. Kulturní turistika opět v plném proudu. Nejdřív sme navštívili starou operu. Velkolepá budova ve tvaru svatebního dortu zdobená smyslností hraničící s ob-scénností. Její tvůrci se na pozlacených andílkách pěkně vyřádili. Samozřejmě, Paříž má i novou operu, ale tam se nikdo nenamáhá chodit, protože je k smrti nudná. Pak sme se prošli po historický čtvrti Marais až na Place Vendôme, navýsost elegantní částí města, která se orientuje hlavně na ty nejmovitější. Sheeni se zastavila u výkladní skříně Cartier a obdivovala diamantovej náhrdelník, na kterej by si i Donald Trump musel vzít splátkovej režim. Paříž je bezesporu skvělý město, ale člověk by musel mít v bance něco kolem miliardy, aby se mu otevřely dveře ke skutečně bezstarostnému životu.

Na oběd sme si dali kebab na pouličním stánku. Finančně znejistělej Rick S. Hunter nyní trvá na úsporném režimu. Nechal ale doma sluneční brýle, což se mu vymstilo. Třikrát ho na ulici zastavili vilní Žabožrouti a pouštěli se do sáhodlouhejch rozhovorů s Sheeni na téma mýho vzhledu. Jeden z nich si dokonce psal podezřelý poznámky do svého palmtopu, k čemuž se mi přesvědčivýho vysvětlení nedostalo. Ani dnes sme Eiffelovku nezahlédli. Začínám mít podezření, jestli ta slavná věž není jen fikce.

ČTVRTEK, 20. KVĚTNA

Mám práci. Madame Ruzicka mi nabídla, že bych moh pracovat na poloviční úvazek jako všestrannej otrok, domovník a že nám za to sníží nájemný na polovinu. Mám vynášet popelnice, zametat nekonečný schodiště, vytírat podlahu ve vstupní hale, zkrátka starat se o celej barák. No a protože vlastně k žádnýmu předávání peněz nedojde, vyhneme se tak všem byrokratickým nepříjemnostem ohledně pracovního povolení. Paní domácí ušetří euráče a ještě baráku zajistí věhlas tím, že zaměstnává domovníka, kterej se podobá Jeanu-Paulu Belmondovi.

Pěkně sme si v jejím bytě popovídali, zatímco moje milovaná šla s Babettou k holiči nechat si udělat elegantní pařížský účes. Madame Ruzicka ráda piluje svou angličtinu a já sem zase kdykoli ochotnej požvanit s osobou, na níž závisí, zda se stanu houmlesákem nebo ne. Dnes je to skoro k nevěře, ale kdysi bývala slavnou českou cirkusovou hvězdou. Pak ale musela jednoho dne seskočit z visuté hrazdy a ve spěchu opustit zemi, protože je přijeli osvobodit Rusové. Načež jezdila s francouzským cirkusama, ale zestárla a ztloustla a už nemohla lítat vzduchem v nadýchaný sukýnce. Dodnes je u cirkusu spousta jejích příbuzných, protože rodina Růžičků (tak se to píše v jejím rodném jazyce) se už několik generací rodí s pilinama manéže v krvi. Ukázala mi svou starou fotku, když byla na vrcholu kariéry. Byla sexy, pružná, bez jedinýho uvolněnýho svalu na dokonalým těle. Ani ten knírek tenkrát neměla.

Pozdějc, voblečenej do špinavý šedý zástěry, sem vytahoval popelnice před barák a při týhle bohubilý činnosti se na mě obrátili s dotazem dva nájemníci. Jediný, co sem moh, bylo pokrčit ramenama a říct „Sorry, I don't speak French“. Ještě štěstí, že francouzsky neumím. Třeba by po mně chtěli, abych jim něco v bytě opravil. Já si ale neplánuju, že tady v baráku budu dělat votroka úplně všem!

Ze svýho novýho zaměstnání sem byl tak psychicky na dně, že se nade mnou Sheeni slitovala a vzala mě do kina. Taky proto, aby mohla provětrat svůj novej účes (vypadá skvěle, samozřejmě). Vzhledem k tomu, že francouzský filmy sou tady bez titulků, trval sem na tom, že půjdem na něco americkýho (poslední výpravnej akční film s Nichola-